

W drugiej części zarzuca się Sądowi naruszenie prawa poprzez stwierdzenie, że decyzja narusza zasadę pewności prawa. Wręcz przeciwnie, decyzja zwiększyła pewność prawa poprzez uznanie środka za zgodny z rynkiem wewnętrznym niezwłocznie po stwierdzeniu tego faktu przez Komisję.

- (¹) Decyzja Komisji Europejskiej C(2020) final 2998 z dnia 12 maja 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA.54537 (2020/NN) – Niderlandy, zakaz wykorzystywania węgla do produkcji energii elektrycznej w Niderlandach.
- (²) Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy)
w dniu 3 lutego 2023 r. – WY/Laudamotion GmbH, Ryanair DAC**

(Sprawa C-54/23, Laudamotion i Ryanair)

(2023/C 173/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: WY

Strona pozwana: Laudamotion GmbH, Ryanair DAC

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy roszczenie o odszkodowanie z tytułu co najmniej trzygodzinnego opóźnienia lotu zgodnie z art. 5, 6 i 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 (¹) jest zasadniczo wykluczone, jeżeli w przypadku grożącego dużego opóźnienia pasażer skorzysta z zarezerwowanego przez siebie lotu zastępczego i w ten sposób dotrze do miejsca docelowego z opóźnieniem mniejszym niż trzy godziny, czy też roszczenie o odszkodowanie w tej konstelacji jest w każdym razie możliwe, jeżeli już przed godziną, o której pasażer powinien najpóźniej stawić się na odprawę pasażerów, istnieją wystarczająco solidne przesłanki ku temu, że dotarcie do miejsca docelowego nastąpi z co najmniej trzygodzinnym opóźnieniem?
- 2) W przypadku, gdy na pytanie 1 należy odpowiedzieć w tym drugim znaczeniu: Czy prawo do odszkodowania z tytułu opóźnienia lotu o co najmniej trzy godziny na podstawie art. 5, 6 i 7 rozporządzenia w wyżej wymienionej konstelacji zakłada, że pasażer zgodnie z art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia stawi się na czas na odprawę pasażerów?

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, S. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud
(Republika Czeska) w dniu 2 lutego 2023 r. – JH/Policejní prezidium**

(Sprawa C- 57/23, Policejní prezidium)

(2023/C 173/22)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší správní soud

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: JH

Strona przeciwna: Policejní prezidium

Pytania prejudycjalne

- 1) Jakiego stopnia rozróżnienia pomiędzy poszczególnymi podmiotami, których dotyczą dane osobowe, wymaga art. 4 ust. 1 lit. c) lub art. 6 w związku z art. 10 dyrektywy 2016/680⁽¹⁾? Czy zgodne z nakazem minimalizacji przetwarzania danych osobowych, jak również z obowiązkiem wprowadzenia rozróżnienia pomiędzy różnymi kategoriami podmiotów, których dane dotyczą, jest to, żeby ustawodawstwo krajowe zezwalało na pobieranie danych genetycznych od wszystkich osób podejrzanych lub oskarżonych o popełnienie umyślnego czynu zabronionego?
- 2) Czy zgodna z art. 4 ust. 1 lit. e) dyrektywy 2016/680 jest sytuacja, w której ze względu na ogólny cel, jakim jest zapobieganie lub wykrywanie przestępczości, potrzeba dalszego przechowywania profilu DNA jest oceniana przez organy policji na podstawie ich wewnętrznych regulacji, co w praktyce często oznacza przechowywanie wrażliwych danych osobowych przez czas nieokreślony, bez określenia jakiegokolwiek maksymalnego okresu przechowywania takich danych osobowych? Jeżeli nie jest to zgodne z tym przepisem, to według jakich kryteriów należy ewentualnie oceniać proporcjonalność w aspekcie czasowym przechowywania danych osobowych gromadzonych i przechowywanych w takim celu?
- 3) Jaki jest minimalny zakres warunków materialnych lub proceduralnych pozyskiwania, przechowywania i usuwania szczególnie wrażliwych danych osobowych w rozumieniu art. 10 dyrektywy 2016/680, który to zakres musi zostać uregulowany w „przepisach o charakterze generalnym” prawa państwa członkowskiego? Czy również orzecznictwo sądowe może zostać uznane za „prawo państwa członkowskiego” w rozumieniu art. 8 ust. 2 w związku z art. 10 dyrektywy 2016/680?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchyłająca decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW (Dz.U. 2016, L 119, s. 89)

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado
Contencioso-Administrativo n° 5 de Barcelona (Hiszpania) w dniu 6 lutego 2023 r. – Pedro
Francisco/Subdelegación del Gobierno en Barcelona**

(Sprawa C-62/23)

(2023/C 173/23)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado Contencioso-Administrativo n° 5 de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Pedro Francisco

Druga strona postępowania: Subdelegación del Gobierno en Barcelona

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 27 dyrektywy 2004/38/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że wcześniejsze notowanie w policyjnej bazie danych może być podstawą lub uzasadnieniem dla oceny indywidualnego zachowania danej osoby przy dokonywaniu analizy, czy istnieje rzeczywiste zagrożenie, jeżeli celem postępowania karnego jest udowodnienie istnienia rzeczywistego zagrożenia?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy w świetle art. 27 dyrektywę tę należy interpretować w ten sposób, że organ administracji rządowej musi w sposób wyraźny i szczegółowy wskazać okoliczności faktyczne będące podstawą tego wcześniejszego notowania w policyjnej bazie danych, a także wszczęte postępowania sądowe oraz ich rezultat dla potwierdzenia, że nie chodzi jedynie o zwykłe, wstępne domniemanie?

(¹) Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchyłająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Tekst mający znaczenie dla EOG) – Dz.U. L 158, s. 77